

ttende nouse ei läinud, anti pärast ommeti
meile sedda Råsko, mis nüüd iggaweste nen-
de põlve hoiab. Saatko sepärast meie
õhkamised meid, meest parrandama, et
need ehet ommeti, kes pärast meid ellawad,
Silonima rahva sarnaseks saaksid. Mis
aitab õhkamine muido!

Zah! mis õhkamine muido aitab! hü-
dis, sedda kuusdes, sesamma Mees, kelle
õppetuji monne aasta ees ãrranaerdi: mur-
re ja halledus, ütles ta, on mind sedda
aega halliks teind et põrased innimesed sed-
da head pillutand, mis meile pakuti. Ehe
nüüd maksab mo sanna; seit nüüd piddite
lapse suust wastowötma, mis mehhe suust
pilkasite. Tödeste! Silonima õppetago meid,
kuida rahwas touseb, fui rahwas sanna
küleb. Sepärast parrandise weel meest,
et meie lapse lapsed sedda saaksid, mis
meie ãrralükkasime! Ja nüüd ütles igga-
mees: Ets meie ei olleks voinud nisam-
mo targad olla, fui Silonima rahwas!
Siis olleksid keik tüllid ja nuhflusseid ãrra

jäänd, ja meie ellaksite ammis jo fui Nem-
mad. Nemmad leikavad ommast kannas-
tamissest omma Seisusse kasso — meie
olleme onima ussina hummoga ei veelgi kül-
wi wå-ule sanud; ja kuhho said meie nou-
andjad ja meie ninnamehhed!

Agga fui Silonimaal sesamma Parron
Erveld surri, kes keigeessite need tallo-
poja töstmised hakkas ligutuma, nutsid
tedda Silonima Issa ja Emmad ja nen-
de Poiad ja Tütred, üttesdes: meie Järrel-
tulliatte süddamed on Temimale haua-kiv-
wiks; seit need kandwad temma nimme
iggaweste. Ning laulsid Temima málles-
tusjeks:

Kes sa töstsid omma Rahwa,
Ja nüüd hingad ommast tööst,
Wata taerwast, wata mahha
Tanno touswad meie seesi!

Digust tehha armastame,
Allematte litust same,